

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

וי"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך | פרשת עקב

גליון מס' 199 התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בדרך הפרשה

מצות תלמוד תורה - גם בימי 'בין הזמנים'

והיה עקב תשמעון (ו, יב)

לא לותר על התלמוד ב'בין הזמנים'!

פרש רש"י: "אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון".

את פרשת עקב קוראים בתקופת "בין הזמנים".

מצות תלמוד תורה היא המצוה הגדולה ביותר - "ותלמוד תורה כנגד כלם". מרן ראש הישיבה, רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל ספר, שבשעתו היה נדון אם לעשות איזשהו מבצע מרוב. רצו לקבל את ברכתו של הצדיק מנתיבות, הבבא סאלי זצ"ל. הוא התענין באיזו שעה אמור המבצע להפתח? והשיבו לו: בשעה

שתיים בצהריים. אמר הבבא סאלי: "אם אפשר, עדיף לדחות את פתיחת המבצע בכמה שעות, שכן בין שתיים לארבע בחורי הישיבות נחים, וחסרה תורה בעולם. כשחסרה תורה - חסרה הגנה! אומרת הגמרא (סוטה כא ע"א), שבעוד שכל המצוות מגנות ומצילות רק בעדנא דעסיק בהן - תורה מגנא ומצילא בין בעדנא דעסיק בה ובין בעדנא דלא עסיק בה. יש לי הרגשה, שלמרות גדלותה של המצוה - ב'בין הזמנים' היא הופכת למצוה שאדם דש בעקביו, והיא עלולה להתפסס לנו בין הימים. לכן כלנו צריכים להתחזק בקיומה.

יש דברים ש'בעלי בתים' פשוטים לא יותרו עליהם, ודוקא בני תורה מרשים לעצמם לותר. בעל בית יודע

המשנה באבות (א, ב) מציבה לנו את צורת העולם וקיומו: "על שלושה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים"

האדמו"ר ה"בית ישראל" זצ"ל מגור היה אומר, שדברי המשנה "על שלושה דברים העולם עומד", "העולם הפונה על האדם [עולמה תראה בחייה]. כבר קדם לו ב"מדרש שמואל" שהביא בשם הרב ר' שם טוב בן שם טוב ז"ל שכתב: "ועוד אפשר שהעולם עומד על האדם שהוא עולם קטן". העולם הקטן הזה עומד על תורה. אמר ה"בית ישראל": ישנם בעולם מהלכים על ארבע, מהלכים על גחון ומהלכים על שתיים. המהלכים על שתיים הם לאו דוקא בני אדם, גם עופות למיניהם מהלכים על שתיים. בני אדם מההלכים על שתיים יש הרבה, אבל האם הם ראויים להקרא בשם 'אדם'? לא ולא! הם עוד מין ממין החי ההולכים על שתיים. להיות אדם - "מענטש", אפשר רק על ידי תורה. בלי תורה זה אדם אחר.

כה ספר רבי שלום שבדרון זצ"ל על יהודי תלמיד חכם מבני ברק שהיה נוסע בכל ערב לרמת גן למסר שעור לבעלי בתים. יום אחד מזג אויר היה סוער במיוחד, הוא שער שהיום כמעט לא יהיו משתתפים בשעור, והנסיעה במזג אויר סוער קשה מנשא. נכנס היהודי למרן ה"חזון איש" זצ"ל ושאלתו בפיו: האם צריכה הוא לנסע ביום סוער וגשום זה למסר את השעור ברמת גן?

שאלו החזון איש: "כמה משתתפים בשעור?" השיב היהודי שיש כעשרה משתתפים.

שיש לו שעור בדרך היומי, לא משנה לו מה, מי, איפה, כמה ולמה... גם אם הוא יוצא לחפשה בבית מלון, הוא מכרר מתי ואיפה יש שם שעור בדרך היומי, הוא יודע שאין יום בלי תורה!

אולי, אני אומר בדרך הלצה, נדרש מאתנו בבין הזמנים להיות "בעלי בתים"... ולא לומר בשום פנים ואופן על מה שבעל בית לא מותר. גם כשיוצאים לטיול וכיוצא בזה, תמיד אפשר לקחת גמרא וללמד בה בדרך. גם אם קשה לעינינו, להתעמק - תלמד בכל צורה שמתאפשרת לה! חטף ואכל, אל תהיה בדרך, ובלבד שלא יעבר עליה יום ללא תלמוד תורה!

רבי ישראל סלנטר זצ"ל המשיך זאת לאדם עשיר שמגיע לביתו באמצע ארוחת הצהרים. בני הבית אוחזים כבר בפנה העקרית, אה פינון שהוא בעל הבית, הוא יכול לדרש שיגישו לו גם מהמנות הראשונות שהגישו לפני באו. לא כן כשאדם עני מזדמן לאכל בביתם של אחרים. אם הוא הגיע בזמן שבני הבית אוחזים במנה העקרית - הוא לא יכול לדרש שיגישו לו קדם מהמנות הקודמות. 'אדוני, אתה כאן אורח! אינה יכול להרשות לעצמה להיות בדרך. מה שנותנים לה תגיד תודה רבה ותאכל!'

ב'בין הזמנים' אל תהיה בדרך. אל תאמר: 'אני בחור עמקן - אני לא הולך לפול על בקיאות'... מה שיש לה אפשרות ללמד - תחטף! אם לא - תשאיר בלי כלום! חלילה שיעבר על בחור ישיבה יום בלי למוד תורה.

התאר "אדם" תלוי בלמוד התורה

הוסיף החזון איש ושאל: "וכמה נראה לך שיבאו להשתתף ביום כזה?"

ענה לו היהודי שמסתמא רק אחד שגר בשכנות לבית הכנסת יבא לשעור, כל השאר לא יתבוססו בבין בשביל השעור.

"אם כן", ענה לו החזון איש, "צריה אתה ללכת למסר את השעור לשומע האחד, כי מצות תלמוד תורה אינה כשאר המצוות. אינו דומה אדם שלמד היום לאדם שלא למד היום – אדם שלמד היום הוא כבר סוג בן אדם אחר!"

עולמו של ה'אדם', האם אכן ראוי הוא לתאר "אדם" - תלוי בלמודו בכל יום. יום ללא תורה כבר משנה את מהותו של האדם.

לא להשאר חשופים לסכנות!

ימי 'בין הזמנים' נתנו אמנם למנוחה כדי לצבר כחות, אבל אין לנו שום פריביליגיה חלילה לאבד את צורת האדם שלנו, ואין לנו פריביליגיה להשאר חלילה חשופים לסכנות העולם מבלי ללכת עם השכפ"ץ המגן ומציל את העולם ואת עצמנו.

ראש ישיבת חברון, רבי שמחה זיסל ברוינדא זצ"ל, ספר על הצדיק רבי אברהם ויספיש זצ"ל, שהיה מיושבגי "חצר שטרואוס", אותו בית הכנסת בו ישבו אנשי ירושלים של מעלה, כל אחד בקרן זוית אחרת, ועמלו בתורה עד פלות הנפש. פעם ראהו עומד ליד לוח המודעות של 'קולנוע אדיסון' ומעין במודעות. רבי שמחה זיסל עמד ותמה: מה לו לצדיק רבי אברהם לחקר מתי מתקיימים הסרטים בקולנוע? אף לא העז לשאל מאומה.

אולם רבי אברהם הבחין בו וראה שראהו בודק במודעות הקולנוע. נגש אליו ואמר לו: "משום והייתם נקיים" אסביר לך מה קראתי שם. קבלנו על עצמנו, קבוצת לומדים מחצר שטרואוס, שהיות שנכנסה לתוך ירושלים טמאה נראה זו, הטמאה הזאת אינה נשארת בין קירות הקולנוע אלא היא מתפשטת ומשפיעה בטמאתה על פני חצות. מי יודע כמה מילדי נקיי הדעת שבירושלים יפגעו מטמאה זו! כדי שהטמאה לא תשפיע בחצות, החלטנו שצריכים להוסיף רבוי טהרה כנגד הטמאה. בכל שעה שיש הצגה בקולנוע נשב קבוצת האברכים ונלמד ללא הפסקה כלל".

הוא סיים ואמר: "הלילה תהיה לנו עבודה קשה מאד, מפני שבמודעה ראיתי שכתוב שיקרן סרט ויהיו רקודים עד אור הבקר. נצטרף אפוא לשבת כל הלילה ללמד ברציפות, בתקנה שזה לא יפריע לנו למהלך הלימוד ביום".

רבי שמחה זיסל הסתקרון לראות. הלה לחצר שטרואוס וראה שהם לומדים כל הלילה ברציפות, בלי שום הפסקה. בבקר הם נהלו את סדרי הלימוד כרגיל, כאלו עבר עליהם כל הלילה האחרון בשנה!

צדיקי וחסיד ירושלים הבינו, כי נגד טמאה יש רק דרך אחת, והיא: למוד התורה ברציפות ללא הפסקה. **בדורנו השטן עמל קשות להחזיר את הטמאה פנימה לתוך הבתים, דרך מכשירים קטנים ופשוטים. היום לגלש לתהום הטמאה החמורה ביותר, קל ביותר. מחיבים אנו להעמיד חומה בצורה ועבה נגד כל אותן רוחות זרות, וזה רק תורה ותורה ותורה!**

עמד והתחזק ואתה מקבל שכר כלם

נראה כי תורתנו הקדושה הפותחת בברכות גדולות למי שעומדים על משמר ה' עקב תשמעון' - 'ושמר ה' יאלקיה לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך; ואהבה וברכה והרבה וברך פרי בטנה ופרי אדמתה דגנה ותירשה ויצהרה שגר אלפיה ועשתרת צאנה". ברכות גדולות ונשגבות למי שתופס את אותן מצוות לאה שכלם מזולזלים בהן.

מדוע דוקא כאן טמונות הברכות הנשגבות הללו? זה מקביל לדברי חז"ל (ירושלמי פאה ט, ה): "תניא, רבי שמעון בן יוחאי אומר: אם ראית דור שנתאשו מן התורה עמד והתחזק בה ואתה מקבל שכר כלם". בזמנים שאנשים נוהגים בלמוד התורה ברמה של יאוש, או מזולזלים במצוות מסוימות, המצוות הללו הופכות להיות מעין מת מצוה. כשאדם מחזיק בהן - הוא משלים את העולם כלו.

בימי 'בין הזמנים', פשה המצוה הגדולה ביותר – למוד ועמל התורה - נעשית מצוה שאדם דש בעקביו, עלינו לעמד ולהתחזק בה ולזכות לטוב שכר כלם. השוכר הזה הוא הסייעתא דשמיא הגדולה שאנו מקבלים אותה במקנות גדושות ב'בין הזמנים', כדי שנוכל להכניס לימי ה'זמן' עם כל הפחות וההבנה. (רבי יחיאל צוקר שליט"א – להאיר דברים)

בְּדֶרֶךְ הַבְּרָכָה

הַבְּרָכָה - דוֹרוֹן לְמִלְכוּ שֶׁל עוֹלָם

וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה ה' אֱלֹקֶיךָ שָׂאֵל מֵעַמֶּךָ כִּי אִם לִירָאָה אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ לְלַכֵּת בְּכָל דְרָכָיו וּלְאַהֲבָה אֹתוֹ (י, יב) הַתּוֹרָה מִצְוָה עַל אֲהַבַת ה', יִרְאֵת ה' וְעַבּוּדָתוֹ יִתְבַּרֵךְ. כִּי צִדַּד מְגִיעִים לְמַעֲלוֹת אֵלֹהִים, מָה הַדְרָךְ? הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ רוֹמְזֶת אֶת הַדְרָךְ, אֵת הַעֲצָה, נוֹתֶנֶת אֶת הַמְּפָתָח לְכָל זֶה. כֹּה אָמְרוּ חֲזו"ל (מְנַחֲתֵי מַג ע"ב): "אֵל תִּקְרֵי מָה אֶלָּא מֵאָה" - עַל יְדֵי אֲמִירַת מֵאָה בְּרָכוֹת בְּכָל יוֹם.

שְׁמַעְתִּי דְבַר מִתּוֹךְ דְרָשָׁה שֶׁל רַבֵּי יְהוּדָה צְדָקָה וְצ"ל, רֹאשׁ יְשִׁיבַת פּוֹרֶת יוֹסֵף, שָׂאֵלוּ לֹא בָּאֵנוּ הַיּוֹם לְכָאן אֶלָּא בְּשִׁבִיל לְשַׁמֵּעַ אֶת דְּבָרָיו - דִּינּוּ.

הוּא עֲשֵׂה חֲשׁוֹן פְּשׁוּט: כַּמָּה בְּרָכוֹת אוֹמֵר יְהוּדִי בְּמִשְׁקֵי הַחַיִּים? מֵאָה בְּרָכוֹת בְּכָל יוֹם, בְּשִׁנָּה כַּמָּה? בְּעֶשֶׂר שָׁנִים וּבְשִׁבְעִים שָׁנָה - לְמַעַלָּה מִשָּׁנִים וְחִצֵּי מִיִּלְיוֹן בְּרָכוֹת! ה' יִתֵּן לָנוּ חַיִּים וּבְרִיאוֹת וְשְׁלוֹם עַד מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, אֲבָל הַחֲשׁוֹן הַזֶּה הוּא לְשִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם חַיִּים יוֹתֵר - תִּהְיֶה לָנוּ כַּמּוֹת גְּדוּלָה יוֹתֵר שֶׁל בְּרָכוֹת...

אֲחֵרֵי מֵאָה וְעֶשְׂרִים נְבוֹא לְמַעַלָּה וְיִתְחִילוּ לְהַצִּיג לְפָנֵינוּ אֶת הַבְּרָכוֹת שְׁאֵמְרָנוּ בְּמִשְׁקֵי שִׁבְעִים שָׁנָה. כָּל בְּרָכָה אֵינָנָה אֲמִירָה בְּעֵלְמָא וְשְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, זֹו מְצִיאוֹת. קוֹשֶׁה לְהַצִּיג כִּי צִדַּד נִרְאִים הַדְּבָרִים שֶׁם בְּעוֹלָם הַהוּא, הַמְּשֻׁגָּעִים שֶׁלָּנוּ הֵם רַק לְפִי הָעוֹלָם הַזֶּה, לְכֹן אֶפְשָׁר לֹאמֵר דְּגָמָא מֵהָעוֹלָם הַזֶּה. בְּשָׁמַיִם יְבִיאוּ רַכְבוֹת, קְרוֹנוֹת מְלָאִים עִם בְּרָכוֹת - שָׁנִים וְחִצֵּי מִלְיוֹן, וְצִיגוּ אוֹתָן - הִנֵּה הַבְּרָכוֹת שְׁאֵתָה עֲשִׂיתָ, בּוֹא נִרְאֵה. עוֹמְדִים מְלָאִכִּים מְכַל הַכּוּוֹנִים וּבּוֹדְקִים כִּי צִדַּד נִרְאִית הַבְּרָכָה, מָה הִיָּה בָּהּ, מָה לֹא הִיָּה בָּהּ.

לֹא טוֹב, זֹו בְּרָכָה שְׁלֵא שׁוּה הַרְבֵּה - סֵתָם וְרַק מִפִּיּו [כְּלָשׁוֹן הַרְמַב"ם - "זוֹרֵק בְּרָכָה מִפִּיּו"]. בְּרָכָה אֲחֵרַת נִאֲמָרָה כְּהַרְף עֵינָיו, בְּלִי לֵב, בְּלִי מוֹחַ, לְלֹא מַחְשְׁבָהּ.

בְּרָכוֹת הַשַּׁחַר בְּרָכוֹת הַמְּצוּוֹת בְּרָכוֹת הַנִּהְנִיּוֹן - כֹּה מְבָרְכִים לְבוֹרָא עוֹלָם! וְהוּא יַעֲמֵד מֵהַצַּד וְיַחֲשֹׁב - הַרִי יְכַלְתִּי לְבָרֵךְ טוֹב יוֹתֵר...

ה' חֲפִיץ חַיִּים" וְצ"ל הִיָּה אוֹמֵר: כִּאֲשֶׁר יְבוֹא אָדָם לְמַעַלָּה וְיִרְאֵה כִּי צִדַּד הַמְּלָאִכִּים אוֹמְרִים קְדָשָׁה - "וְהָאוֹפְנִים וְחַיּוֹת הַקִּדְשׁ בְּרַעַשׁ גְּדוֹל מִתְנַשְׂאִים לְעַמַּת שָׂרְפִים לְעַמַּתָּם מִשְׁבַּחִים וְאוֹמְרִים", כִּי צִדַּד נִרְאִית שֶׁם 'קְדָשָׁה' - יִתְפַּעֵל יְבַהֵל וְיִשְׁתּוֹמֵם, יֹאמֵר: אוּי גְּעוּאֵלָה, הַרִי הִיָּתָה לִי יְכַלֵּת לֹאמֵר פְּעַמִּים בְּיוֹם אֶת הַקְּדָשָׁה כְּמוֹ הַמְּלָאִכִּים! וְאֵנוּ אוֹמְרִים: "נִקְדַּשׁ אֶת שְׁמֶךָ בְּעוֹלָם - כְּשֶׁם שְׁמִקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בְּשָׁמַי מְרוֹם" - הִנְנוּ אוֹמְרִים אֶת אוֹתָן מְלִים, אֵהָ הָאֵם גַּם בְּאוֹתָהּ אֵימָה וְיִרְאָה, כְּמוֹ הַמְּלָאִכִּים?

דְּבָרִים פְּשׁוּטִים כָּל כֹּה. אֲבָל - מִמְּשִׁיב הַרֵב צְדָקָה - מִתּוֹךְ הַשָּׁנִים וְחִצֵּי מִיִּלְיוֹן יִצְאוּ לְפָתַח גַּם כַּמָּה בְּרָכוֹת מְצִינּוֹת, כְּמוֹ בְּרַכַּת הַמְּזוּזָן שֶׁל סְעוּדָה מִפְּסַקְתָּ תִּשְׁמ"ה, אוֹהוּ! זֹו בְּרַכַּת הַמְּזוּזָן! שׁוּה מִיִּלְיוֹנִים! - מִי הַפְּרִיעַ לִי לְבָרֵךְ כֹּה כָּל יוֹם! שָׁנִים וְחִצֵּי מִיִּלְיוֹן בְּרָכוֹת - זֶה הַרִי מִמֶּשׁ מְבַהֵיל. כַּמָּה חֲזוֹק צְרִיָּה לְקַחַת מֵהַדְּבָרִים הַלְלוּ.

וּכְבֹּר אֲמֵרָנוּ בְּתַחֲלָה, כִּי מֵאָה בְּרָכוֹת הַלְלוּ הֵן פֶּתַח לְהִגִּיעַ לְכָל הַמַּעֲלוֹת - לְאַהֲבָה לִירְאָה, לְהַפְלִי! "אֵל תִּקְרֵי מָה אֶלָּא מֵאָה".

הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ (רַעֲיָא מֵהִימְנָא פְּרִשְׁתָּ עַקְב) אוֹמֵר, וְאֶקְרִיא לְכֶם מִדְּבָרָיו עַל הַפְּסוּק: "וְאֶכְלֵת וְשִׁבְעַת וּבְרַכַּת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטֵּבָה". הוּא כּוֹתֵב מָה מִתְרַחֵשׁ עִם הַבְּרָכוֹת שְׁאֵאָדָם מְבָרֵךְ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ:

כִּד סְלָקִיו אֵינּוֹן בְּרָכָאוּ מִתְתָּא - כִּאֲשֶׁר הַבְּרָכוֹת עוֹלוֹת מִלְמַשָּׁה. הִנֵּה כְּבֹר חֲדוּשׁ גְּדוֹל - שֶׁהַבְּרָכוֹת עוֹלוֹת. אֲנִי אוֹמֵר בְּרַכַּת הַמוֹצֵיא לְחֶם, שֶׁהַפֶּל, מְזוּזוֹת - וְהַבְּרָכָה עוֹלָה לְאִיזְשָׁהוּ מְקוֹם.

מִמְּשִׁיב הַזֶּהר: אֵינּוּ שׁוֹם פֶּתַח לְמַעַלָּה וְאֵינּוּ מְמַנֶּה לְמַעַלָּה שְׁמוֹנֵעַ, אֶלָּא כָּל הַמְּמַנִּים מְלָאִכִּים שָׂרְפִים פּוֹתְחִים

ואני מקווה ומצפה שתבוא הגאולה. וכך גם בברכת "רפאנו" ו"ברך עלינו".

או לדגמא, בקדיש - "יתגדל ויתקדש שמייה רבה", כאן האמן הוא בקשה בלבד: אמן שכך יהיה, שיתגדל ויתקדש שמו הגדול של הקב"ה בעולם. לעצמת זאת, בכל ברכות הנהנין הפונה רק: אמת שכך הוא - ש' בורא פרי העץ או האדמה.

בקצור, יש אמן שהוא רק בקשה, יש אמן שמתפרש רק כאשור שהדבר אמת, ויש אמן כמו בבקשות של שמונה עשרה שיש בו את שני הדברים יחד: גם בקשה וגם אמת.

כאשר אומרים ברכה עם אמן, זה הפלא ופלא בעולמות העליונים. ואם לא נותנים את הדעת, אפשר להיות תשעים שנה ולא להגיע למשהו.

מי תקן את המאה ברכות - דוד המלך, כי היתה מגפה בישראל, כל יום מתו מאה אנשים. נשאלת השאלה, היום כבר יש לנו מאה ברכות ומדוע יש כל כך הרבה צרות, אסונות, תאונות דרכים וכל כך הרבה מחלות? התשובה היא, שהברכות צריכות להיות ברכות. אם הן באמת ברכות - בכחן לעצור את המגפה.

ה' יהיה בעזרנו, שנזכה פאמת לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, בברכות ובתפלות בצורתן הראויה. (רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל - יחי ראובן)

את הפתחים - והם מכריזים בכל הרקיעים: **דא איהו דורונא דמלכא** - הגיעה מתנה למלך, מתנה לקב"ה! ואומרים את שם השולח, כך כתוב בזהר: **דשדר פלוני**. משה בן חיים מחדרה - הוא זה ששלח את הדורון, את הברכה הזו.

אחרי מלאת מינו ושנותינו, נראה את המתנות ששלחנו. נקוה שלא נתבייש: וכי זו המתנה ששלחנו לבורא עולם!?

וזה לא קשה! רק צריכים להתרגל, והבא לטהר מסיעין אותו. אני אומר לכם מנסיון, זה לא קשה!

מוסיף הזהר: **דא הוא דורונא בקיומא פדקא יאות, ומאן איהו ברכה דאתיבו עליה אמן, דכל ברכה דאתיבו עליה אמן דא איהו בקיומא פדקא יאות** - המתנה המשלמת איננה סתם ברכה, אלא ברכה שהיה מי שהשיב עליה אמן. זו ברכה עם קיום. ובדאי שאין הפונה סתם אמן, אלא שהשומע מכון לברכה ועל מה שמכון עונה אמן. כי כתוב במשנה ברורה שיש כמה סוגי אמן.

לא תמיד המשמעות של האמן היא: אמת. בתשע-עשרה ברכות שבתפלת שמונה עשרה ישנן ברכות שהן בקשות. לדגמא: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... ברובה אתה ה' מצמיח קרן ישועה". כשעונים אמן על ברכה זו, הפונה - אמן שהקב"ה מביא את הגאולה

בְּדֶרֶךְ הַמְצוּוֹת

ואֲרָאָהוּ בִישׁוּעָתִי" (שם טז).
הַנָּה לָנוּ רְשִׁימָה נִפְלְאָה שֶׁל הַבְּטָחוֹת שָׂאִין כְּמוֹהֶן
בְּעוֹלָם. הַבְּטָחוֹת טוֹבוֹת וְיִקְרוּת הַנִּתְּנוֹת רַק לְמִי שֶׁמְקַיֵּם
אֶת הַמְצוּוֹת בְּחֶשֶׁק וּבְשִׂמְחָה. כְּשִׁיהוּדֵי נֹזֵק לְזוּוג אוֹ
לְפִרְנִסָּה, לְרִפּוּאָה אוֹ לִישׁוּעָה, עֲלִיו לְזַכֵּר אֶת הַסִּגְלָה
שֶׁל "בִּי חֶשֶׁק". כְּשִׁיהוּדֵי חוֹשֵׁק בַּמְצוּוֹת וּמְקַיֵּם אוֹתָן
בְּשִׂמְחָה, בְּלֵב חֲפִז וּבְהִשְׁתַּוְּקָקוּת, הוּא זֹכֵר לְ"יִקְרָאֲנִי
וְאֶעֱנֶהוּ" וְהַקֵּב"ה נִעְנָה לְתַפְלִיתוֹ בְּרַגַע כְּמִימְרָא.
הַהֲבִטָּחוֹת הַנְּדִירוֹת הִלְלוּ יְכוּלוֹת לְהַעֲנִיךְ לָנוּ הַבְּנָה
כִּי־צַד עֲלֵינוּ לְגִישָׁת לַמְצוּוֹת וְאִיהָ לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן הַבּוֹרָא
בְּחֶשֶׁק וּבְשִׂמְחָה, וְעַל יְדֵי כֵן נִזְכָּר שֶׁהַקֵּב"ה יִשְׁמַע
לְכָל תַּפְלוּתֵינוּ וְשׁוֹעֲוֹתֵינוּ.
(רבי גואל אלקריף שליט"א – שש באמרתך)

הַמְקַיֵּם מְצוּוֹת בְּחֶשֶׁק – הַקֵּב"ה עוֹזְרוֹ
הַקֵּב"ה אֹמֵר: "כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלָטָהוּ אֲשַׁגְבֶּהוּ כִּי
יָדַע שְׁמִי" (תְּהִלִּים צא, יד). מְבַאֵר רַבֵּי יְהוּדָה יוֹסֵפִי
שְׁלִיט"א, כִּי אִם אָדָם עוֹשֶׂה אֶת הַמְצוּוֹת כְּשֶׁהוּא חוֹשֵׁק
בָּהּ, מִתּוֹךְ חֶשֶׁק וְשִׂמְחָה בְּקִיּוֹם רְצוֹן הַבּוֹרָא, מִתְקַיֵּם
בוֹ "אֶפְלָטָהוּ וְאֲשַׁגְבֶּהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי" – הַקֵּב"ה פּוֹלֵט
אוֹתוֹ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה וּמְרוֹמֵם אוֹתוֹ.
הַקֵּב"ה מוֹסִיף עוֹד הַבְּטָחָה וְאֹמֵר: "יִקְרָאֲנִי וְאֶעֱנֶהוּ"
(שם טו). הַיּוֹת וְהוּא עוֹבֵד אוֹתִי בְּכָל לֵב, בְּהִשְׁתַּוְּקָקוּת
וּבְשִׂמְחָה, אֲנִי עוֹנֶה לְתַפְלִיתוֹ בְּאִפְסֵן מִיָּדִי. דִּי לוֹ לְהַתְּפַלֵּל
פַּעַם אַחַת, וּמִיָּד אֲנִי מְמַלֵּא אֶת בְּקִשְׁתּוֹ. "עֲמוּ אֲנֹכִי בְּצָרָה
אֲחַלְצֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ" – כְּשֶׁהוּא נִמְצָא בְּצָרָה, אֲנִי נִמְצָא
בְּיַחַד עִמּוֹ, שׁוֹמֵר וּמְגוֹנֵן עֲלָיו. "אֲרָהּ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֶהוּ"

מעוניינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדירים פלוס" ברחבי הארץ